

Den 5994

Probudím se.

Okamžitě musím zjistit, kdo jsem. Nejde jen o tělo – otevřu oči a hned vidím, jestli je kůže na mé paži světlá nebo tmavá, jestli mám dlouhé nebo krátké vlasy, jestli jsem kluk nebo holka, tlustý nebo hubená, zanedbaný nebo pěstěná. Když si jednou zvyknete na to, že se každý den probouzíte jako někdo jiný, dá se na samotnou tělesnou schránku docela rychle zvyknout. Zato život, kontext, ve kterém se tělo nachází, ten může být docela těžké pochopit.

Každý den jsem někdo jiný. Teda jsem to samozřejmě pořád já. Víím, že já jsem já – ale zároveň jsem někdo jiný.

A tak to bylo vždycky.

Informace začínají proudit. Probudím se, otevřu oči, dojde mi, že už je zase ráno a já jsem někde jinde. A potom se začnou objevovat životopisné informace, velmi vítaný dar té části mysli, která není moje. Dneska jsem Justin. Nějak

to prostě vím – jmenuju se Justin – a zároveň vím, že vlastně nejsem Justin, že si jen na jeden den půjčuju jeho život. Rozhlédnu se kolem sebe a vím, že jsem v jeho pokoji. Tohle je jeho domov. Za sedm minut zazvoní budík.

Nikdy nejsem dvakrát tím samým člověkem, ale někým takovýmhle určitě nejsem poprvé. Všude po pokoji se válí oblečení. Videoher je tu podstatně víc než knížek. Spím v boxerkách. Podle pachuti v ústech jsem kuřák. Ale zřejmě ne tak silný, že bych si hned po probuzení musel zapálit.

„Dobré ráno, Justine,“ řeknu si zkusmo a poslouchám, jaký mám hlas. Hluboký. I v hlavě mi každý den zní jiný hlas.

Justin se o sebe moc nestará. Svědí mě kůže na hlavě. Oči mě pálí a nejradši by se zase zavřely. Asi jsem toho moc nenaspal.

Už teď vím, že se mi dnešní den nebude líbit.

Je těžké žít v těle někoho, koho nemáte rádi, protože to tělo stejně musíte respektovat. V minulosti už jsem pár lidem pěkně zavařil život a zjistil jsem, že kdykoli to udělám, pak mě to pronásleduje. Proto se snažím být opatrný.

Podle všeho se vřdycky ocitám v těle někoho, kdo je stejně starý jako já. Neskáču mezi šestnácti a šedesáti lety věku. Momentálně je mi pořád šestnáct. Nevím, jak to funguje. Ani proč. To už dávno neřeším. Zřejmě na to nikdy nepřijdu, tak jako normální člověk nikdy nepřijde na příčinu toho, že je na světě. Po chvíli se každý prostě spokojí se skutečností, že tu je. Není jak se dobrat nějakého důvodu. Můžete spřádat teorie, ale nikdy nebudete mít důkaz, že jsou pravdivé.

Mám přístup k faktům, ale ne k pocitům. Víím, že tohle je Justinův pokoj, ale nemám ani zdání, jestli se mu tady líbí, nebo ne. Má sto chutí jít vedle a postřílet vlastní rodiče? Nebo by byl ztracený, kdyby ho mamka za chvílku nepřišla zkontrolovat, jestli nezaspal? Těžko říct. Jako by tuhle část člověka, kterým jsem, jednoduše překryla stejná část mého vlastního já. A ačkoli mám na jednu stranu radost, že uvažuju jako já, občas by mi docela bodlo mít aspoň nějakou představu o tom, co si myslí ten člověk kolem mě. Všichni jsme plní záhad, zvlášť když se na sebe podíváme takhle zevnitř.

Budík zvoní. Najdu si triko a džíny, ale nějak poznám, že to je stejné triko, které měl na sobě už včera. Najdu si jiné. Odnesu si oblečení do koupelny, osprchuju se a pak se obleču. Rodiče jsou v kuchyni a sedí u snídaně. Nemají ani zdání, že by dnešek měl být něčím jiný.

Šestnáct let praxe udělá svoje. Obvykle nedělám chyby. Už ne.

Rodiče prokouknu poměrně snadno: Justin s nimi po ránu moc nemluví, takže se to nečeká ani ode mě. Už dobře víím, jak vyčíst očekávání ostatních lidí, případně jeho absenci. Zhltnu ovesnou kaši a misku dám do dřezu pěkně neumytou. Vezmu si Justinovy klíče a jdu.

Včera jsem byla holka ve městě, které mohlo být tak dvě hodiny jízdy odsud. Den předtím jsem byl kluk ve městě o tři hodiny dál. Detaily už pomalu zapomínám. Jinak to nejde, protože by mi nezbývalo dost místa na to, kým jsem zrovna teď.

Justin poslouchá hlučnou a stupidní muziku na jednom

rádiu, kde hluční a stupidní moderátoři celé ráno sypou z rukávu hlučné a stupidní vtipy. Nic víc vlastně o Justinovi nemusím vědět. Vstoupím do jeho paměti a najdu si cestu do školy. Zjistím, kde zaparkovat a kde hledat skříňku s věcmi. Kombinaci číselného zámku. Jména lidí, které potkávám na chodbě.

Někdy se nedokážu přimět k tomu, abych prožil normální den v kůži člověka, kterým jsem. Jet do školy a dělat to, co by normálně dělal. Pak tvrdím, že mi není dobře, zůstanu v posteli a čtu si knížky. Ale i to mě časem začne nudit a pozoruju na sobě, že už se těším, až budu někým jiným, půjdu do jiné školy a budu mít jiné kamarády. Na den.

Jak z Justinovy skříňky беру učebnice, dojde mi, že se na mě někdo dívá. Otočím se a spatřím dívku, jejíž tvář je pro mě naprosto čitelná – je nejistá, rozrušená a plná nadšení. Zbožňuje mě. Ani nemusím pátrat v Justinově paměti a hned vím, že je to jeho přítelkyně. Nikdo jiný by na něj takhle nereagoval, nebyl by z pohledu na něj tak nesvůj. Je pěkná, ale neví to o sobě. Schovává tvář za vodopádem vlasů, má radost, že mě vidí, ale zároveň z toho radost nemá.

Jmenuje se Rhiannon. A na chvíli – jen na okamžik – mám pocit, že tohle jméno se k ní hodí. Nevím proč. Neznám ji. Ale zdá se mi, že to tak je.

To není Justinova myšlenka. Je moje. Snažím se ji nevnímat. Nakonec nejsem ten člověk, na kterého tu čeká.

Radši nic neriskuju a řeknu jen: „Ahoj.“

„Ahoj,“ zapřede Rhiannon.

Dívá se do země, na špičky svých pomalovaných bot. Nakreslila si na ně siluety města, obrysy mrakodrapů, které jí

obepínají kotníky. Něco se mezi ní a Justinem stalo, ale já nemám ani zdání, co to bylo. Justin si toho zřejmě ještě ani nevšiml.

„Jsi v pohodě?“ zeptám se.

Vidím na její tváři překvapení i to, jak se je snaží skrývat. Justin by zřejmě něco takového obvykle neřekl.

Ale zvláštní je, že mě to najednou opravdu zajímá. Zajímá mě to o to víc, protože cítím, že jeho by to nezajímalo.

„Jasně,“ řekne, ale nezní to vůbec věrohodně.

Mám trochu problém dívat se jí do očí. Ze zkušeností vím, že každá povrchní holka má hlubokou duši. Tahle tu svou schovává, ale zároveň by mi ji byla ráda odkryla. Totiž Justinovi. Cítím, že je tu něco, co mám skoro na dosah. Jako by ten zvuk už jenom čekal, až se z něj stane slovo.

Tolik se utápí ve svém smutku, že nemá ani ponětí, jak moc ho na sobě dává znát. Myslím si, že jí rozumím – aspoň na okamžik předpokládám, že jí rozumím – ale pak mě překvapí a ze všeho toho smutku vykřesá jiskru odhodlání. Skoro by se dalo říct odvahy.

Odlepí oči od podlahy, zadívá se na mě a zeptá se: „Ty se na mě zlobíš?“

Nenapadá mě jediný důvod, proč se na ni zlobit. Jestli něco, tak se zlobím na Justina, že ji tak přehlídí. Řeč jejího těla o tom jasně vypovídá. Když je vedle něj, je úplně maličká.

„Ne,“ řeknu, „vůbec se na tebe nezlobím.“

Říkám jí, co chce slyšet, ale ona tomu nevěří. Jsou to ta správná slova, ale ona má zřejmě pocit, že v nich je nějaký háček.

Moc dobře vím, že tohle vůbec není můj problém. Jsem

tady jenom na jeden den. Nemůžu řešit ničí milostné trab-
le. A taky nechci nikomu měnit život.

Otočím se k ní zády, vytáhnu učebnice a zamknu skříň-
ku. Stojí na místě, jako by ji hluboké, zoufalé osamění špat-
ného vztahu přilepilo k podlaze.

„Ještě pořád se mnou chceš jít na oběd?“ zeptá se.

Nejjednodušší by bylo říct ne. Často to tak dělám: Když
mám pocit, že mě život toho druhého člověka moc vtahuje,
raději utíkám opačným směrem.

Ale na téhle holce je něco – ta města na jejich botách, ten
záblesk kuráže, ta zbytečná lítost – co mě láká zjistit, jaké slo-
vo to bude, až na sebe ten čekající zvuk konečně vezme ně-
jakou určitou podobu. V jednom kuse se setkávám s lidmi,
které vůbec neznám, ale zrovna dneska, tady u téhle holky,
cítím sotva znatelné nutkání ji poznat. Těžko říct, jestli to je
chvilková slabost nebo naopak vzepětí odvahy, ale rozhodnu
se tomu poddat. Chci vědět víc.

„No jasně,“ řeknu. „To bude super.“

Zase na ní hned poznám, co si myslí. To nadšení bylo tro-
chu přehnané. Justin by asi nikdy neřekl „super“.

„Bude to fajn,“ zkusím se opravit.

Ulevilo se jí. Tedy ulevilo se jí, co to šlo, na to, jak se má
na pozor. Z Justinových vzpomínek vím, že jsou spolu už
přes rok. Víc z něj nedostanu. Přesné datum si Justin ne-
pamatuje.

Přistoupí blíž a vezme mě za ruku. Překvapuje mě, jak to
je příjemné.

„Jsem ráda, že se na mě nezlobíš,“ řekne. „Jenom chci,
aby všechno bylo v pohodě.“

Přikývnu. Jestli mě předchozí zkušenosti něco naučily,

tak tohle: Všichni chceme, aby všechno bylo v pohodě. Ani moc netoužíme, aby něco bylo skvělé, báječné nebo fantastické. Rádi se spokojíme s tím, že všechno bude v pohodě, protože „v pohodě“ je většinou tak akorát.

Zvoní.

„Tak zatím,“ řeknu.

Nejsou to žádná velká slova, ale pro Rhiannon zjevně znamenají hodně.

Zpočátku bylo dost těžké žít ze dne na den a nevytvářet si žádné hlubší vazby, které by mohly dlouhodobě změnit životy. Dřív mi dost chyběli kamarádi a lidé, kteří by mi byli blízcí. Líbilo se mi vytvářet citová pouta a nepřipouštět si, jak rychle a nevratně se zpřetrhají. Bral jsem si životy ostatních lidí dost osobně; měl jsem pocit, že by jejich kamarádi mohli být mí kamarádi, jejich rodiče mí rodiče. Ale po nějaké době jsem s tím musel přestat. Bylo nesnesitelné prožívat pořád dokola pocit odloučení.

Pořád se stěhuju. A ačkoli to znamená velmi osamělý život, je to svým způsobem taky dost osvobozující. Nikdy se nesnažím sebe sama definovat skrze to, jak mě vidí ostatní. Nikdy necítím tlak ze strany svých vrstevníků ani břímě očekávání svých rodičů. Vidím všechny jako součásti celku a dokážu se soustředit na celek, ne na jednotlivé části. Umím lidi kolem sebe pozorovat mnohem líp než většina ostatních. Nenechávám se zaslepovat minulostí a neupínám se k budoucnosti. Soustředím se na přítomnost, protože právě tou jedinou žiju.

Učím se. Někdy se dozvídám něco, co už znám z tuctu předchozích školních tříd. Někdy se naučím něco úplně

nového. Musím se spojit s tělem i s myslí a podívat se, jaké informace tam zůstaly. A když to dělám, učím se. Vědomosti jsou to jediné, co si s sebou беру na další cestu.

Vím takovou spoustu věcí, které Justin neví a nikdy vědět nebude. Sedím místo něj na hodině matematiky, otevře si jeho sešit a píšu tam věty, které nikdy neslyšel. Shakespeare, Kerouac, Dickinsonová. Zítřka, pozítří nebo někdy později se podívá do sešitu, uvidí tam ta slova napsaná jeho vlastním rukopisem a bude se divit, kde se tam vzala a co vlastně znamenají. Anebo taky ne.

To je to největší vměšování, které si dovoluji.

Všechno ostatní musí být čistá práce.

Pořád myslím na Rhiannon. Vybírám z Justinovy paměti vzpomínky. Drobnosti... jako jak se jí vlní vlasy, jak si okusuje nehty nebo jak v jejím hlase někdy zazní odhodlání a jindy zase rezignace. Náhodné věci. Vidím ji, jak tancovala s Justinovým dědečkem, protože řekl, že by si chtěl zatancovat s nějakou pěknou holkou. Vidím ji, jak si zakrývala oči, když šli do kina na horor, jak se dívala skrz prsty a vychutnávala si vlastní strach. Jsou to pěkné vzpomínky. Žádné jiné nehledám.

Za celé dopoledne ji zahlédnu jen jednou, na okamžik, když se míváme na chodbě o přestávce mezi první a druhou vyučovací hodinou. Usměju se na ni a ona se usměje na mě. Je to tak prosté. Tak prosté, a zároveň tak komplikované, jako většina věcí v životě. O další přestávce přistihnu sám sebe, že ji na chodbě vyhlížím. Po třetí hodině to samé. Mám pocit, že to vůbec neovládám. Chci ji vidět. Prosté. Komplikované.